

[Carsten Andersen]

at vi er sammen om at betale, at det er et spørgsmål om økonomisk at have råd til det, og at vejen gik over at hæve fripladsgrænserne, og at en søskendemoderation også var et spørgsmål, som vi skulle tage fat på.

Det er vel egentlig her, vi står. Det er flertallets prioritering, og det er derfor, at valgkampen faktisk altid kører. Det er, fordi vi skal have flyttet det flertal, sådan at vi får sikret nogle andre ting.

Jeg er glad for, at jeg har misforstået notatet til Kommunernes Landsforening, som jeg og andre har opfattet som en melding om, at man skulle vise tilbageholdenhed i kommunernes dæmpning af udgifterne på daginstitutionsområdet. Jeg er meget glad for at været revet ud af den vildfarelse.

Jeg har kritiseret afgrænsningen, og det har jeg gjort ud fra den problematik, som jeg finder er meget væsentlig, nemlig at der er en stor gruppe børn og forældre, som faktisk er i klemme både følelsesmæssigt og funktionsmæssigt. Jeg har en socialpolitisk fornemmelse og et indtryk af, at menneskers – forældres – afmagt over for ikke at kunne klare deres situation som forældre, klare den sociale situation, vokser. Et af de signaler, der siger mig, at afmagten vokser, er, at brutaliteten, omsorgssvigten over for børn også stiger i tiltagende grad.

SF's synspunkt om, hvordan og hvorledes man skal løse de ting, er ikke at udbygge institutionsmodellen. Derfor er jeg lidt bange for fru Jytte Andersens forslag om, hvordan man skal klare ventelisterne, altså med nogle forslag om modulløsninger, en bedre visitationsordning og nogle andre løsninger, som går i institutionsretning. Jeg vil ikke sige, vi skal rive institutionerne ned, for dem kan vi ikke undvære, men jeg ville godt åbne alle fløjddøre i institutionerne og sige: Kom ind! Institutionen skal nemlig være for de mennesker, som bor i lokalområdet. Pædagogerne skal ikke nedskæres af den årsag, for pædagogernes arbejdsområde handler også om det sociale, det pædagogiske miljø, der eksisterer i et lokalområde.

Nu kommer vi til det vanskelige og det, som altid bliver misforstået – i særdeleshed ovenfra den borgerlige fløj. Når vi beder forældre og andre, der har interesse i det, om at være med i at løse nogle af de problemer, der ligger i daginstitutionen, hvordan får vi så det til at fungere? Forældre har også brug for at være sammen

med andre forældre og har også brug for at lære noget af pædagogerne om, hvordan de fungerer sammen med børnene. Skal vi klare det for at få alle børn dækket ind, bliver vi nødt til at støtte os på de ressourcer, der findes hos de forældre, som møder op i daginstitutionen og vil være med til at få det til at løbe rundt.

Det betyder ikke, at forældrene skal lave pædagogernes arbejde. Det betyder, at pædagogernes arbejdsområde udvides til de forældre, som kommer og vil have nogle erfaringer. De forældre må så tage en tårn med, ligesom vi i øvrigt gør i dagligdagen i en række daginstitutioner ved at gå ned og tage en tårn med for at få legepladsen til at fungere og med at reparere forskellige ting i daginstitutionen.

Fru Lizzie Lichtenberg – det kan jeg ikke lade være med at tage op – siger, at De Konservatives samfundsmodel omfatter uddannelse, social tryghed og sådanne ting, og at det er et spørgsmål om, hvem der skal betale og hvornår. For Socialistisk Folkeparti har der aldrig nogen sinde været noget, der hed gratisydelse. De eneste gratisydelse, vi har, er solskin, for det har man ikke kunnet finde ud af at lægge skat på endnu. Vi har altid været klar over, at der er en regning, der skal betales. Vi er fuldt ud enige om, hvem der skal betale den, og hvornår den skal betales. Men vi frygter denne ideologi om, at så skal man lave en præmieret opsparing til at tage fridage, og så skal man lave en præmieret opsparing til at få nyreoperation, og så skal man lave en præmieret opsparing til, hvad man ellers kan finde på der skal betales rundt omkring. Det er vi imod, fordi vi mener, at det skal være solidariteten, som giver den sociale tryghed.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Jeg vil godt sige tak til ministeren for henvisningen til redegørelsen, 2. afsnit, som jeg godt kendte. Jeg synes ikke, man kan påstå, at det er en definition på, hvad en fri børnehaven er, knap nok en beskrivelse, når det kommer til stykket.

Jeg tror ikke, at der er den store uenighed imellem os om, at det ville være ønskværdigt, om der kunne lægges større grader af frihed ind i de enkelte institutioner. Jeg tror, man må indrømme, at eksempelvis det forhold, at de fleste kommuner har en central pladsanvisning – det er et skrækkeligt ord, men sådan hedder det vist